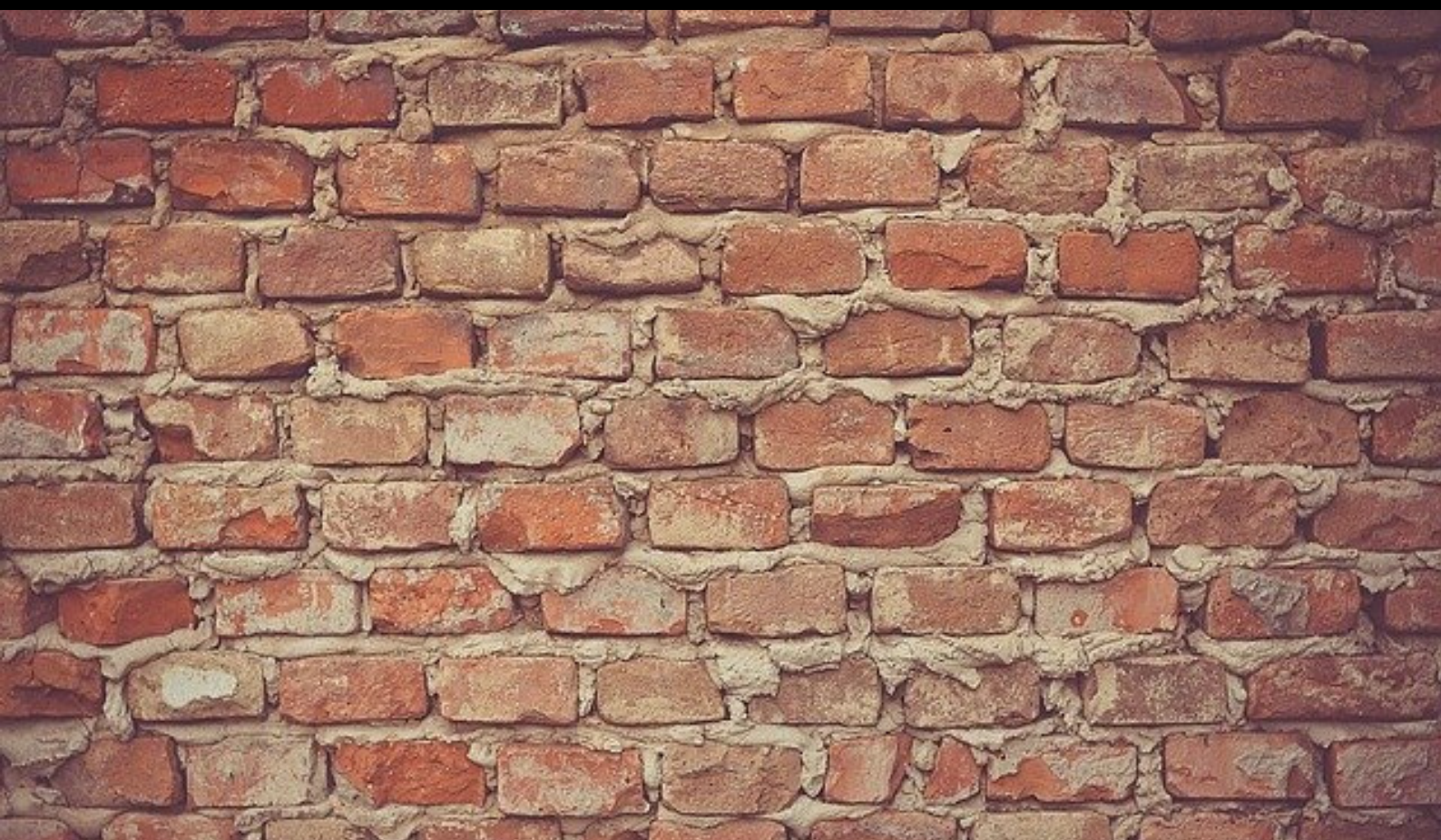

DACĂ ZIDURILE AR PUTEA VORBI...

Alexandru Savu (ed.)

Toți avem așteptări mai mult sau mai puțin realiste. Ne dorim un serviciu mai bun, o relație stabilă sau o sănătate de invidiat. Copilăria mea a fost marcată de un eveniment foarte important din perspectiva părinților mei: așteptarea venirii lui Isus Hristos pentru ai Săi și înălțarea acestora la cer împreună cu El. Mă temeam că, dacă vine „răpirea”, așa cum menționează Biblia, voi rămâne pe pământ, despărțit de părinți și de Dumnezeu pentru totdeauna.

Am crescut într-o familie creștină numeroasă, care frecventa adunarea (biserica) creștină din comuna noastră. Eram implicat permanent în slujire, care consta în curățenie în sala de adunare, vizitarea și ajutorarea fraților în vârstă. În ciuda activităților religioase, alături de membrii familiei mele, eram conștient că sunt un păcătos vinovat înaintea lui Dumnezeu.

Temerea mea cu privire la iminența răpirii celor credincioși a fost înlăturată definitiv în toamna anului 1970. În ziua de 26 septembrie mă aflu la o adunare creștină din Giurgiu, pe care o frecventam în timpul școlii. Atunci s-a predicat din Evanghelia după Luca, din capitolul 21. Îmi amintesc și acum cuvintele Domnului Isus Hristos referitoare la Ierusalim, în care „nu va fi lăsată piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată” și avertizările Sale cu privire la semnele sfârșitului. În clipele acelea harul lui Dumnezeu a lucrat cu putere în viața mea și lumina Lui mi-a pătruns în inimă. Am primit Vestea Bună și am simțit că am fost transformat și eliberat de tot trecutul meu. Am experimentat bucuria și libertatea pe care le aduce Duhul Sfânt în viața unui om credincios. În seara aceea de

sâmbătă am realizat legătura divină dintre convertirea mea și venirea Domnului Isus pentru ai Săi. Când am plecat spre casă, parcă nu atingeam pământul de fericire pentru că îi aparțineam lui Hristos.

Realizând că am primit numeroase binecuvântări din partea lui Dumnezeu, m-am implicat în lucrarea subterană de răspândire de literatură creștină, o activitate ilegală din perspectiva autorităților comuniste de atunci. Bibliile erau rare în vremea aceea pentru că nu se tipăreau și nici nu se comercializau în România. Țările de proveniență erau Germania, Franța și Olanda. Transportul cărților creștine era rezervat doar persoanelor de încredere, dar lucrarea „beneficia” și de turnători, care sabotau rețeaua din interior. La vârsta de 24 ani

“

... lumina Lui mi-a
pătruns în inimă.

obișnuiam să pun Biblii și literatură creștină în sacose textile pe care le transportam cu trenul până la Bârlad, de unde le prelua un credincios, care avea locuința lângă gară. Ajungeam dimineața la el acasă, încărcat fiind cu o povară prețioasă. Aceasta nu era niciodată pusă în geamantane, ca să nu dea nimic de bănuț Miliției Transporturi Feroviare. În ciuda pericolului la care mă expuneam continuând aceste acțiuni, consideram că fac o lucrare pentru gloria lui Dumnezeu și pentru binele celorlalți credincioși. Simțeam că trebuie să-mi împlinesc chemarea primită de sus și nu mă gândeam la consecințe. Toți cei implicați dovedeau o îndrăzneală a credinței, un curaj care s-a diminuat însă de-a lungul trecerii timpului.

În toamna anului 1980, la vârsta de 26 ani, câștigasem deja încrederea a doi frați mai în vârstă, care obișnuiau să implice credincioși tineri în transportul de literatură clandestină. Cei doi frați doreau să aducem mai multe Biblii din județul Prahova la București. Fratele Costel G., care suferise deja pentru credința lui, era omul nostru de legătură din Ploiești. Am plecat la drum seara, cu mașina mea, o Dacia 1100 de culoare crem. Cei doi prieteni ai mei aveau mașini mai bune decât a mea, Dacia 1300, dar au evitat să le folosească, pentru că erau deja în vizorul Securității, poliția secretă. Când am ajuns la Ploiești, acasă la fratele Costel, ne-am bucurat de părtășia creștină timp de câteva ore.

“

Transportam Biblii
cu trenul până la
Bârlad.

Fratele Costel a părăsit apartamentul său și a mers pe jos până la o șosea unde urma să aștepte „o ocazie”. Noi am fost „binevoitori” și l-am luat cu mașina pe „cetățeanul” care făcea autostopul. Puțin după miezul nopții am ajuns într-o comună. Ajutați de lumina palidă a lunii am intrat în curtea unui țăran. Sub cocenii de porumb din șură erau adăpostite cărți creștine și Biblii. Le-am încărcat rapid, ascunzându-le sub banchete, printre arcuri și sub scaune. Îmi amintesc și astăzi că fiecare Biblie era ambalată într-o folie individuală, pentru a fi protejată în cazul unor evenimente neprevăzute. În portbagaj am așezat foarte puține cărți, de teama unei posibile confiscări. Nici acum nu pot identifica locul în care am fost în noaptea aceea. După ce l-am lăsat în Ploiești pe fratele Costel, ne-am continuat călătoria spre București.

Tensiunea plutea în aer în drumul spre destinația finală. Cu toate acestea, nu îmi era teamă nici în clipele acelea; mă bucuram doar că îl pot sluji pe Domnul alături de frații mei. La ieșirea din Ploiești am trecut pe lângă un post de control al miliției, poreclit „la borcan”. Echipajul era în stradă și oprea majoritatea mașinilor. Am răsuflat ușurați când am trecut cu brio de polițiști fără a fi opriți. Am intrat în București pe la ora 6 dimineața, în timpul schimbului de tură și am trecut cu bine de încă un echipaj de miliție. Cărțile trebuiau să ajungă la subsolul clădirii adunării de pe str. Carol Davila nr. 48.

Tocmai când ne bucuram că am ajuns în siguranță la depozit, am întâlnit o patrulă a miliției lângă str. Carol Davila. A trebuit să așteptăm vreo jumătate de oră până aceasta s-a retras din zonă. În cele din urmă am reușit

“

Ne bucuram că am
ajuns în siguranță la
depozit.

să coborâm materialele prețioase la subsolul clădirii. Acesta adăpostea o pivniță goală cu pereți dubli. Am scos niște cărămizi prăfuite și am așezat cu grijă toate cărțile interzise în spatele peretelui fals, iar apoi am sigilat ascunzătoarea. Un zid real, cu o importanță strategică. Unele cărți urmau să fie distribuite în București, altele în diferite localități din jur. Am înălțat o rugăciune de mulțumire către Dumnezeu care ne-a ajutat, apoi fiecare a mers la serviciul lui. Era o zi normală de lucru.

Oare ce ne-ar spune zidurile, dacă ar putea vorbi? Oare câte secrete ar fi scoase la iveală? Zidurile tăcute au deschis calea Bibliei, ca aceasta să vorbească conștiințelor multor oameni. Trebuie să fim recunoscători deoarece „Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat” (2 Timotei 2:9).

Astăzi există literatură creștină din abundență care trebuie prețuită și transmisă mai departe. Societatea noastră, caracterizată de bogăție materială și de sărăcie spirituală, are nevoie mai mult ca oricând de mesajul dragostei lui Dumnezeu. Dacă nu îl vestesc eu, atunci cine? Dacă nu îl vestesc acum, atunci când?

Ștefan Critu (interviu, noiembrie 2020)

“

Am scos niște
cărămizi prăfuite
din perete.

